

L'estany de Palol

Text > **DOLORS REIG**

«**E**ls flamencs han arribat a Sant Miquel.» Aquest podria haver estat un titular de principis d'agost del 2020. I és que una dotzena llarga de flamencs van fer parada a l'estany de Palol. L'estany de Palol està catalogat des del desembre del 2006 a l'Inventari de zones humides de Catalunya. Té una superfície de 8,38 hectàrees i pertany a dos municipis: Sant Miquel de Fluvià i Torroella de Fluvià. A la fitxa del Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya consta com a «antic estany de Palol o de Sant Tomàs de Fluvià», atès que és un espai situat en una depressió entre el riu Fluvià i el nucli de Sant Tomàs, molt a prop de la propietat de Palol, la

casa d'estiueig de la família Fages. Anant cap a Torroella, l'estany de Palol queda a mà esquerra després de la recta de la plana de Sant Miquel. Per apropar-s'hi s'ha de deixar la carretera GIV-6218 a l'esquerra, a l'altura de la barrera del Palol, i seguir cap a Sant Tomàs de Fluvià.

Sembla que l'estany s'alimenta bàsicament del rec de Mollet i del riu Fluvià, que, en èpoques de molta pluja, segons explica la mare, sobreix i a través d'un rec arriba fins als camps que contenen l'estany. Continuant amb la informació de la fitxa esmentada, sota l'aigua de l'estany hi ha clapes d'una espècie d'alga verda, la *Chara vulgaris* o llapó pudent (per la sentor que deixa anar quan és fora de l'aigua i s'asseca). Una altra planta que s'hi pot trobar

Foto > **JORDI MESTRE**

és la *Polygonum amphibium*, una espècie vegetal aquàtica amb flors de color rosat que esclaten a l'estiu. Al voltant de l'estany hi ha molt de canyissar, boga o balca, jonqueres i altres espècies vegetals pròpies de terrenys humits o embassats. Són plantes que poden resistir fases temporals de sequera.

Sempre he sentit una mena de fascinació per l'estany de Palol, una pàtina d'argent que apareix i hi fa estada durant un temps. A vegades, la seva permanència coincideix amb la silueta llunyana del Canigó nevat. Tot sovint, en veure'l ple m'hi atanso per contemplar-ne l'aigua i, si hi ha sort, les aus que en gaudeixen. Enguany, a més de les dels Aiguamolls de l'Empordà, hi han fet parada uns flamencs

Phoenicopterus ruber, una au «migradora freqüent i hivernant irregular» que sembla que procedeix de Camarga. Dels flamencs crida l'atenció l'elegància, tant de la seva presència estàtica com del seu vol rectilini. L'alçada del flamenc depassa el metre i en destaca la llargària finíssima del coll i de les potes —per això reben el nom de «grans camallargs», juntament amb altres com la cigonya o el bernat pescaire. El bec, corbat cap avall, els serveix per poder buscar aliment en el fang, i té unes laminetes internes per retenir-lo. El color blanc amb un lleuger toc rosat l'adquireixen els exemplars adults. Com si fossin una atracció de circ, sovint s'aguanten sobre una pota. Diuen que ho fan per regular la temperatura del cos.